

[Statsministeren]

har talt ud om det emne med undtagelse af hr. Lykketoft og hr. Svend Auken, som skarpere og skarpere – det skal man lægge mærke til – gør gældende, at der er tale om et forligsbrud. Og jeg må forstå det sådan, at det så også får konsekvenser.

De skarpeste udtryk, som er brugt i løbet af disse mange ugers debat, har de to socialdemokratiske folketingsmedlemmer anvendt under debatten her i dag, og vi har allé kunnet fornemme, at de lægger megen vægt på at skære det ud i krystal af politiske grunde. Derfor tager jeg ordet, for det skal ikke stå uimodsagt, at her er tale om forligsbrud, for det er der ikke.

Man har påberåbt sig betænkningen fra i sin tid, da forslaget til lov om ændring af selskabsskatteloven blev gennemført. Vi taler om folketingsåret 1984–85. Den daværende regering ønskede i en bestemt sammenhæng at forhøje selskabsskatten til 50 pct. Det blev der indgået en aftale om mellem den daværende regering og Det Radikale Venstre, og i betænkningen til lovforslaget, nr. L 209, står således (Folketings-tidende 1984–85, tillæg B, sp. 1057):

»I den aftale, der er indgået mellem regeringen og Det Radikale Venstre, er forhøjelsen af selskabsskatten som led i skattereformen understreget, idet det fastslås, at provenuet af forhøjelsen af selskabsskatten er til rådighed for de fortsatte drøftelser om en skattereform.«

Som alle husker, havde Socialdemokratiet ingen part i denne aftale, og Socialdemokratiet undlod da også at stemme. Det er en ærlig sag. Her forelå – og der foreligger stadig – en aftale mellem den daværende regering og dens parti-er og Det Radikale Venstre.

Selv om det er elementært, er jeg nødsaget til at gøre Socialdemokratiets talsmænd opmærksom på, at det er en aftale mellem to parter, det er ikke en tredjemandsaftale. Det forholder sig ikke således, at fremmede kan støtte ret, juridisk eller politisk, på denne overenskomst mellem Det Radikale Venstre og den daværende regering.

Sådan er nu engang vilkårene. Det Radikale Venstre og de daværende regeringspartier er fortsat enige om, at det ikke er et brud på skattereformen, at vi nu nedsætter skatteprocenten til 40.

Dernæst vil jeg sige, at i skattereformen er selskabsskatten nævnt i en talkolonne over provenuer. Det er helt naturligt. Man kan jo ikke se

væk fra, at selskabsskatten nu engang indbringer et provenu. Jeg føler mig helt overbevist om, at dersom så erfarne og kyndige skattemennesker som Socialdemokratiets forhandlere havde ønsket at gøre en bestemt selskabsskatteprocent til et direkte og bindende led i skattereformen, havde de da naturligvis draget omsorg for at få det nævnt i teksten, men det er ikke sket.

Derfor tager jeg ordet i dag for på regeringens vegne at tage til genmæle over for det helt uunderbyggede postulat om, at vi begår brud på skattereformen. Det har ikke været vores hensigt, det har heller ikke været vores gerning. Vi har vor frihed på dette punkt.

Og så glæder jeg mig i øvrigt til, at vi, når sine-dene falder lidt mere til ro, på ny kan tage fat på de omfattende problemer, som er forbundet med at skaffe landet en forbedret skattelovgivning, og regeringen ønsker fortsat gerne, at det sker med meget bred tilslutning i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Både under de forhandlinger, der fandt sted mellem Fremskridtspartiet og regeringen i november og december 1988, og i de forhandlinger, som har fundet sted i dette efterår, har et tilbagevendende spøgelse været, at regeringen jo havde en skattereformaftale med Socialdemokratiet, hvilket umuliggjorde ændringer på forskellige områder, og det var desværre mange.

Vi nåede frem til ved dette års finanslovforhandlinger, at emner som den skattefri bundgrænse og statsskatten på de 22 pct. var mulige forhandlingsemner, og vi var selvfølgelig tilfredse med, at vi kunne nå så langt i en afklaring.

Hr. Svend Auken nærmest antydede for et øjeblik siden, at Socialdemokratiet overvejer helt at opgive skattereformen. Det vil fra Fremskridtspartiets side blive hilst med allerstørste begejstring. Det vil unægtelig lette mulighederne for, at regeringen og Fremskridtspartiet i 1990 og 1991 osv. kan få ændret en lang række af de dårligdomme på skatteområdet, der er i skattereformen, så en sådan erklæring vil blive hilst med stor velvilje.